

OD AUTORKY SVETOVÉHO BESTSELLERA
DIEVČA VO VLAKU

POMALÝ OHEŇ

PAULA
HAWKINS

TOP
Krimi

POMALÝ OHEŇ

PAULA HAWKINS

POMALÝ
OHEŇ

Z angličtiny přeložil Michal Jedinák

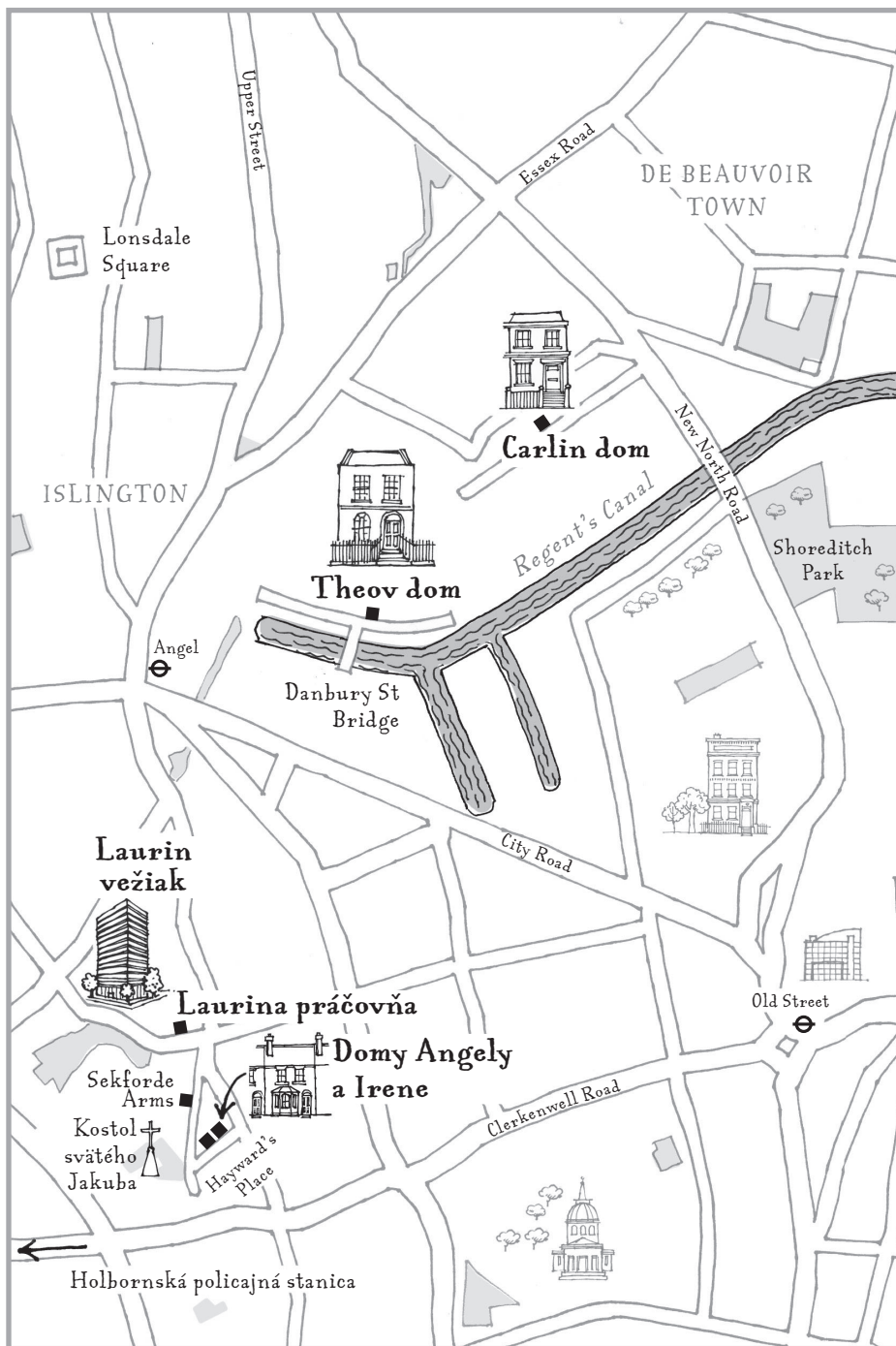
sloart

Copyright © Paula Hawkins 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2021
Translation © Michal Jedinák 2021
Cover photographs © Getty Images
Cover design by Richard Ogle/TW
Map by Liane Payne

ISBN 978-80-556-5129-3

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Túto knihu venujem pamiatke Liz Hohendadelovej
Scottovej, ktorá svojím svetlom urobila zo sveta
útulnejšie miesto. Navždy bude chýbať.*

Lonsdale Square

DE BEAUVOIR TOWN

ISLINGTON

Carlin dom

Theov dom

Regent's Canal

New North Road

Shoreditch Park

Angel

Danbury St Bridge

City Road

Laurin vežiak

Laurina práčovňa

Domy Angely a Irene

Old Street

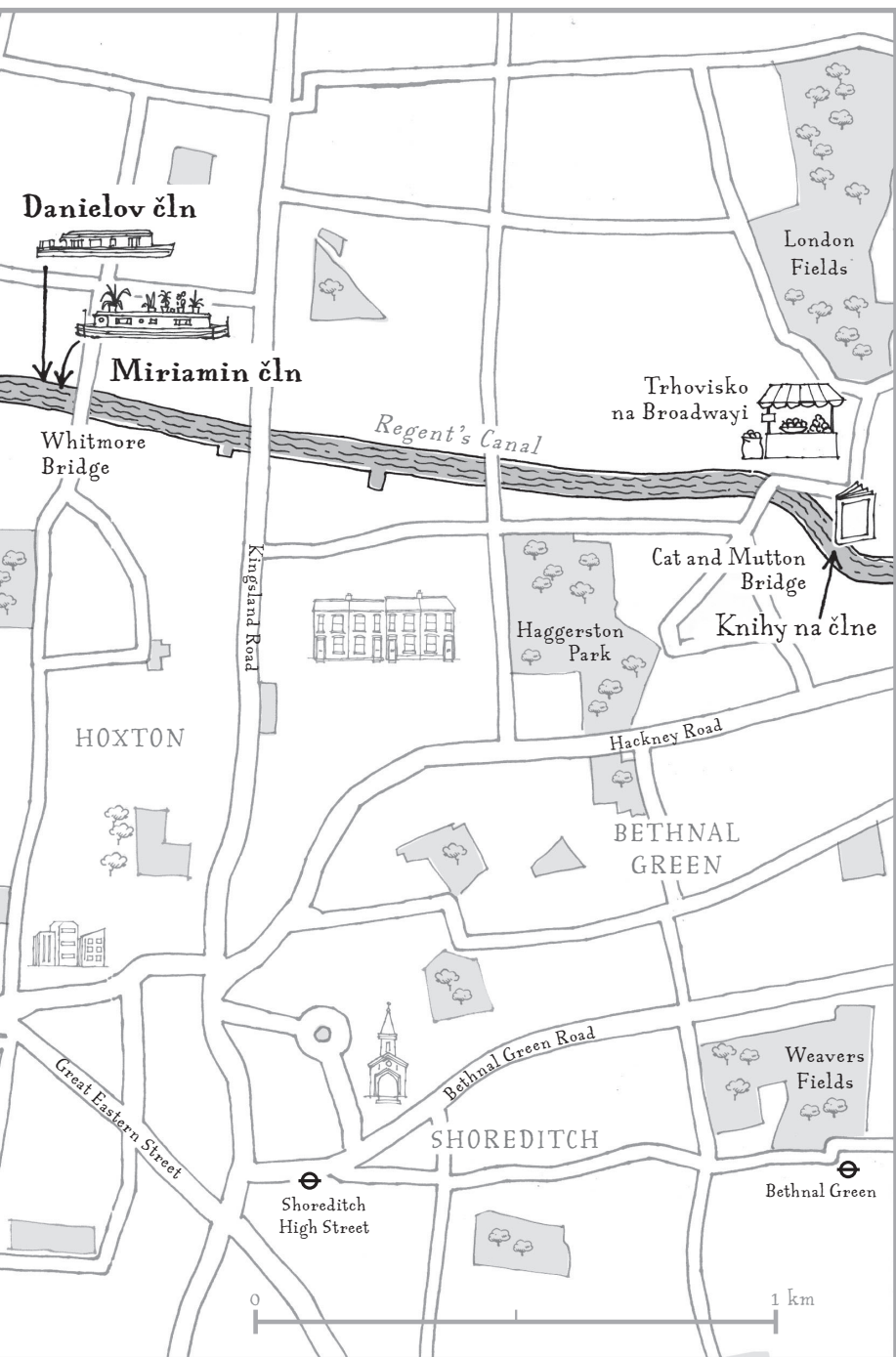
Sekforde Arms

Kostol svätého Jakuba

Hayward's Place

Clerkenwell Road

Holbornská policajná stanica

Danielov čln

Miriamin čln

Whitmore Bridge

Regent's Canal

Kingsland Road

HOXTON

Haggerston Park

Trhoviško na Broadwayi

Cat and Mutton Bridge

Knihy na člne

Hackney Road

BETHNAL GREEN

Bethnal Green Road

Weavers Fields

SHOREDITCH

Great Eastern Street

Shoreditch High Street

Bethnal Green

„... niektorých z nás stvoril ako supy
a ostatní sme len to, nad čím krúžia.“

Emily Skaja: *Moja história*

Zakrvavené dievča sa potáca v tme. Oblečenie má potrhané, voľne jej visí na mladom tele a odhaľuje kusy bledej kože. Stratila topánku a chodidlo jej krváca. Je v agónii, ale bolesť je nepodstatná, zatienili ju iné útrapy.

Jej tvár je maska hrôzy, srdce veľký bubon a dych chrapľavé syčanie postrelenej líšky.

Nočné ticho preruší tlmený šum. Lietadlo? Dievča si utrie z očí krv a pozrie sa na oblohu, ale okrem hviezd na nej nič nevidí.

Šum znie hlasnejšie a hlbšie. Auto preraduje rýchlosť? Dostala sa k hlavnej ceste? Srdce jej poskočí, kdesi vnútri pozbiera energiu a rozbehne sa.

Svetlo za sebou skôr cíti ako vidí. Z tmy vykrajuje jej siluetu a dievča vie, že auto prichádza zozadu. Od farmy. Obráti sa.

Skôr ako ho zbadá, vie, že ju našiel. Skôr ako ho zbadá, vie, že za volantom bude jeho tvár. Zmeravie. Na okamih zaváha a potom zíde z cesty, preskočí priekopu a prelezie drevený plot. Vyškriabe sa na lúku pri ceste a naslepo beží, spadne, opäť sa postaví, ale nevydá ani hláska. Krik by jej nijako nepomohol.

Keď ju dobehne, schmatne ju za vlasy a strhne ju na zem. Cíti jeho dych. Vie, čo jej urobí. Vie to, lebo už videla, ako to urobil jej priateľke, ako surovo ju...

„Preboha,“ zahundrala Irene, zaklapla knihu a šmarila ju na kopy určenú pre charitu. „Otrasné táraniny.“

1

Laure sa v hlave ozvala Deirdre: *Tvoj najväčší problém, Laura, povedala, sú zlé rozhodnutia.*

To si, kurva, pís, Deirdre. Laure nikdy nenapadlo, že niečo také raz vysloví, alebo si to aspoň pomyslí, ale keď stála vo svojej kúpeľni, neovládateľne sa triasla a z reznej rany na ruke jej pulzovala horúca krv, musela uznať, že imaginárna Deirdre trafila klinec po hlavičke. Predklonila sa, čelom sa oprela o zrkadlo, aby si nemusela hľadiť do očí, ibaže pozeráť sa dolu bolo horšie, lebo videla, ako z nej vyteká krv, točila sa jej z toho hlava a bolo jej na vracanie. Toľko krvi! Zárez bol hlbší, ako si myslela, asi by mala zájsť na pohotovosť. Ibaže na pohotovosť ju nikto nedostane.

Zlé rozhodnutia.

Keď to vyzeralo, že prúd krvi sa spomalil, Laura si vyzliekla tričko a hodila ho na dlážku, stiahla si džínsy, spustila nohavičky, vymotala sa z podprsenky a so zasyčaním sa prudko nadýchla cez zaťaté zuby, keď sa jej kovový háčik obtrel o ranu. „Kurva, kurva, bohakurva.“

Aj podprsenku hodila na zem, vliezla do vane a pustila si sprchu. Postojačky sa triasla pod úbohým cícerkom horúcej

vody (jej sprcha mala iba dve nastavenia: vriaca alebo ľadová – nič medzi tým). Bruškami vráskavých prstov si hladila krásne jazvy biele ako kosť: bok, stehno, plece a opäť hlava. *Som tu*, ticho povedala sama sebe. *Som tu*.

Po sprche, s predlaktím neúčinne omotaným pásmi toaletného papiera a ostatným telom zabaleným do rozodratej osušky, si Laura sadla na škaredú sivú koženkovú pohovku vo svojej obývačke a zavolała matke. Keď sa jej ozvala hlasová schránka, zložila. Zbytočne by si míňala kredit. Namiesto toho zavolała otcovi. „Ako sa máš, kuriatko?“ V pozadí počula rádio naladené na športovú stanicu 5 Live.

„Oci.“ V hrdle jej navrela hrča, preglgla ju.

„Čo sa deje?“

„Oci, mohol by si prísť? Ja... Mala som zlú noc a napadlo mi, či by si sa tu nezastavil. Viem, je to trochu ďaleko, ale som...“

„*Nie, Philip,*“ zasyčala v pozadí cez zaťaté zuby Deirdre. „*Máme bridž.*“

„Oci? Môžeš vypnúť hlasný odposluch?“

„Zlatko, vieš...“

„Myslím to vážne, urobíš to pre mňa? Nechcem počuť jej hlas, mám z neho chuť niečo podpáliť...“

„No tak, Laura...“

„Zabudni na to, oci, nie je to dôležité.“

„Si si istá?“

Nie, nie som, vôbec si, kurva, nie som istá. „Hej, jasné. Som v pohode. Budem okej.“

Cestou do spálne stúpila na bundu, ktorú zhodila na chodbe, keď sa ponáhľala do kúpeľne. Zohla sa po ňu. Bunda mala roztrhnutý rukáv a vo vrecku boli stále Danielove hodinky.

Vybrala ich, obrátila a natiahla si ich na zápästie. Toaletný papier na predlaktí jej presiakol jasnočervenou farbou, a ako z nej vytekala krv, v ruke jej slabo pulzovalo. Chytal ju závrat. V kúpeľni pustila hodinky do umývadla, strhla papier a osušku hodila na dlážku. Znova sa postavila pod sprchu.

Nožničkami si zoškrabovala špinu pod nechtami a sledovala, ako sa jej voda pri nohách farbí doružova. Zatvorila oči. Počula Danielovu otázku: *Čo je s tebou?* Počula Deirdrin hlas: *Nie, Philip, máme bridž.* A napokon svoj vlastný: *Podpál' niečo. Podpál'. Podpál', podpál', podpál'.*

2

Každú druhú nedeľu Miriam čistila toaletu. Spod malej misy v zadnej časti člna musela vybrať (vždy prekvapujúco nepríjemne ťažký) zásobník, prejsť s ním cez kajutu von na vlečnú cestu a po nej ho odniesť celých sto metrov k záchodom, kde odpad vyliala do hlavnej toalety, spláchla ho a zvyšky zo zásobníka vypláchla. Bola to jedna z menej idylických súčastí života na úzkom člne a túto prácu robila najradšej skoro ráno, keď naokolo nikto nebol. Prenášať vlastné výkaly popri cudzincoch, ľuďoch, ktorí venčia psy, a bežcoch je veľmi nedôstojné.

Stála vzadu na palube a uistovala sa, že má voľnú cestu – nijaké prekážky, bicykle alebo fľaše (ľudia vedeli byť mimoriadne nespoľočenský, predovšetkým v sobotu neskoro večer). Bolo jasné ráno, na marec studené, no biele puky na lesklých nových konároch platanov a briez naznačovali blížiacu sa jar. Hoci bolo chladno, všimla si, že dvere kajuty susedného člna sú otvorené, rovnako ako v noci. To bolo čudné. Okrem toho sa s majiteľom člna, mladým mužom, chcela porozprávať o prekročení povoleného pobytu. Pri kotvisku bol šesťnásť dní, o dva dni dlhšie, ako mal nárok, a Miriam mala v úmysle ho požiadať, aby uvoľnil miesto, aj keď to

nebola jej práca ani zodpovednosť, ale na rozdiel od väčšiny iných sa tu trvalo zdržiavala, čo ju naplňovalo istým zmyslom pre občiansku angažovanosť.

Tak to aspoň povedala detektívovi inšpektorovi Barkerovi, keď sa jej neskôr opýtal: *Čo vás prinútilo nazrieť dnu?* Detektív sedel oproti nej, kolená sa im takmer dotýkali, pleciami mal zhrbené a chrbát ohnutý. Úzky čln nie je pre vysokého muža príjemné prostredie, a on bol veľmi vysoký, s hlavou ako biliardová guľa a so znepokojeným výrazom, akoby mal dnes na pláne niečo iné, niečo zábavné, možno chcel zobrať deti do parku, ale namiesto toho je tu s ňou a nenapĺňa ho to šťastím.

„Dotkli ste sa niečoho?“ opýtal sa.

Dotkla sa niečoho? Miriam zavrela oči. Predstavila si sama seba, ako rázne zaklopala na okno modro-bieleho člna. Čakala na odpoveď, hlas alebo pohyb záclony. Keď sa nedočkala, predklonila sa, ale v pokuse nazrieť do kajuty jej zabránila záclona a niečo, čo vyzeralo ako desaťročná vrstva mestskej a riečnej špiny. Znova zaklopala a po chvíli vyšla na zadnú palubu. Zavolala: *Haló? Je niekto doma?*

Videla sa, ako veľmi jemne potiahla dvere kajuty, pričom zacítila závan železného pachu, mäsitej vône, ktorá v nej vyvolávala hlad. *Haló?* Úplne otvorila dvere, po niekoľkých schodíkoch zišla do kajuty a posledné *haló* jej pri pohľade na scénu pred sebou uviazlo v hrdle: na zemi ležal chlapec – vlastne skôr mladý muž, všade bola krv a na krku mal vyrezaný široký úsmev.

Videla, ako sa zakolísala, rukou si zakryla ústa, dlhý, maľatný okamih sa nakláňala dopredu, nato vystrela ruku a zachytila sa kuchynského pultu. *Panebože.*

„Dotkla som sa pultu,“ povedala detektívovi. „Myslím, že som sa ho držala, stojí hneď na ľavej strane, keď vojdete do kajuty. Uvidela som ho a myslela som... vlastne cítila... prišlo mi zle.“ Začervenala sa. „Ale nevracala som, vtedy ešte nie. Vonku... Prepáčte, ja...“

„Nerobte si s tým starosti,“ Barker sa jej pozrel do očí. „Nemáte dôvod trápiť sa tým. Čo ste urobili potom? Zbadali ste telo, opreli ste sa o pult...“

Ohromil ju pach. Okrem krvi – toľko krvi! – cítila ešte čosi iné, staršie, sladkasté a stuchnuté ako ľalie, ktoré zostali pridlho vo váze. Zápach umocňoval pohľad naňho, nedalo sa mu vyhnúť: krásna mŕtva tvár, sklenené oči lemované dlhými mihalnicami, plné pery, ktoré odhaľovali rovné biele zuby. Trup, dlane a ruky mal celé od krvi, špičky prstov skrútené na dlážke. Akoby sa chcel niečoho zachytiť. Keď sa zvrtila na odchod, pohľadom zachytila na zemi niečo, čo tam nepatrilo – striebřistý záblesk obalený lepkavou, tmavnúcou krvou.

Po schodíkoch sa vytackala z kajuty, lapala dych a napínala ju. Obsah žalúdka vyvrátila na vlečnú cestu, utrela si ústa a zakričala: „Pomoc! Zavolajte políciu!“ Nebolo však ešte ani pol ôsmej v nedeľu ráno a naokolo nebolo ani živej duše. Vlečná cesta zívava prázdnotou, aj cesty nad ňou boli tiché, ozývalo sa iba klepanie generátora a hašterenie sliepok zelenonohých, ktoré ticho plávali okolo. Pozrela sa na most ponad kanál a zdalo sa jej, že na okamih niekoho zahliadla, ale vzápätí bol preč a ona zostala sama, ochromená strachom.

„Odišla som,“ povedala Miriam detektívovi. „Hneď som z člna vyšla a... zavolala som políciu. Vracala som, potom som bežala k svojmu člnu a zavolala políciu.“

„Dobre, dobre.“

Keď zdvihla hlavu, rozhliadal sa po miestnosti, zrakom skúmal malú čistú kajutu, knihy nad umývadlom (*Recepty z jedného hrnca, Nový pohľad na zeleninu*) aj bylinky na podobložnici, bazalku a koriander v plastových téglíkoch a drevnatejúci rozmarín v modrej sklenenej nádobke. Pozrel na knižnicu plnú brožovaných vydaní, na zaprášenú ľaliu navrchu, na zarámovanú fotografiu tuctového páru s buclatým dieťaťom uprostred. „Žijete tu sama?“ opýtal sa, ale nebola to naozaj otázka. Videla na ňom, čo si myslí: tučná stará dievka, hipisáčka, ktorá trávi priveľa času pri okne za záclonou. Rada strká nos do cudzích záležitostí. Miriam vedela, ako ju ľudia vidia.

„Viete... poznáte svojich... susedov? Sú to vôbec susedia? Asi skôr nie, keď sa tu zdržia iba niekoľko týždňov.“

Miriam pokrčila plecami. „Niektorí ľudia sa pravidelne vracajú, majú svoje obľúbené miesta na vode, takže ich môžete spoznať. Ak chcete. Alebo si udržujete odstup tak ako ja.“

Detektív nič nepovedal, iba na ňu bezvýrazne pozeral. Pochopila, že sa ju pokúša odhadnúť, neberie ju za slovo a nemusí veriť, čo mu hovorí.

„A čo on? Muž, ktorého ste dnes ráno našli.“

Miriam pokrútila hlavou. „Nepoznala som ho. Niekoľkokrát som ho videla, vymenili sme si... ani by som to nenazvala zdvorilosťami. Povedala som mu zdravím alebo dobré ráno, alebo niečo podobné a on mi odpovedal. To bolo všetko.“

(Nie celkom všetko: je pravda, že odkedy tu zakotvil, niekoľkokrát ho videla a v duchu ho okamžite zaradila k amatérom. Jeho plavidlo bolo v hroznom stave – farba sa odlupop-